

Νὰ ἔχουν ψῆφο τὰ χαρτιά, νὰ ἔγῃ ὁ ἄνθρωπός σου
Ὁ μετ'ζοδημοκρατικός ;

Καὶ πάλιν εἰς Κουμουνδοδρον

Τοῦ νέου σου κομπολογιοῦ τοὺς κόμπους ἕνα, ἕνα,
Χαίδευε, μέτρα, μὲ πάλμους, μὲ γέλοια, μὲ φιλά...
Μὲ πρόσεξε στὸ μέτρημα μὴ σπάση ἡ καδένα,
Μὴ σκροπισθοῦν . . . καὶ μοναχὰ σοῦ μείνῃ ἡ θηλειά.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ.

Ἀξιοσέβαστον κοινὸν καὶ γενναία φρουρά ! Μετὰ μα-
κρὰν ἀπουσίαν ἰδοὺ προσέρχομαι πάλιν ἐνώπιόν σας, ὦ
ἀναγνώστριαι καλλιπάρειοι, ὦ ἀναγνώσται καλλι.....δὲν
εἴσθε καλλιπάρειοι ἐπίσης οἱ ἀναγνώσταί μου, ἀλλὰ
εἴσθε ὅμως καὶ σεῖς καλὴ παρέα. Ἐλπίζω, κολακεύομαι
πιστεύων ὡς λέγει ὁ κ. Δηληγιάννης, ὅστις εἶνε ὁ μόνος
ἄνθρωπος, ὅστις κατορθοῖ νὰ δηλοῖ Γιάκην, ἐνῶ εἶνε Θεό-
δωρος, ὅτι δὲν μὲ ἐλησημονήσατε ἐμὲ τὸν Τενεκὲν, τὸν
πτωχὸν φίλον σας, ὅστις καθ' ὅλον τὸ παρελθὸν θέρος
παρηκολούθει τὰς θεατρικὰς διασκεδάσεις σας μὲ κίνδυ-
νον νὰ θερίσῃ καὶ αὐτὸν ὁ τύφος ὡς τόσους ἄλλους. Μὲ
εὐρίσκετε ἰσχνὸν κορμάκι ἀληθινά; Ἄ, κυρίαί καὶ κύριοι
ἂν εἰξεύρετε πόσους κόπους ὑπέστην κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέ-
ρας, πόσῃν χρήσιν ὑπέστην, πόσα ταξείδια ἠναγκάσθη νὰ
κἀμῶ ! —Τενεκὲς ἀπ' ἐδῶ, σὲ ζητεῖ ὁ κ. Μπούμπουλης
εἰς τὴν Σύρον. Θέλει νὰ κατασκευάσῃ ἐκ σοῦ θωρηκτὸν,
εἰς τὸ ὅποιον νὰ φορτώσῃ ὅλας τὰς μολυβδίνους σφαίρας

ἃς ἀπέκτησε τελευταῖον διὰ νὰ προσβάλλῃ τὰ ἀτμόπλοια
τοῦ Σκουλούδη—Τενεκὲς ἀπ' ἐκεῖ ! —Παρὼν, κ. Ρικάκη.
—Τενεκὲς, εἰς τὴν Ἀμφισσαν γρήγορα σὲ ζητεῖ ὁ Σιμό-
πουλος—Τενεκὲς, τρέξε νὰ προφθάσῃς τὸν Νικολόπουλον—
ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, Figaro quâ Fibaro la !

Figaro, εἶπα;... Καὶ μὲνε Φορεστιέρε, ποῦ σύρεῖς ἄρα γε
τὸν πόδα σου... (τὸ σύρεῖς κυριολεκτικόν) Ποῦ ἀνυφοῖς
τὸν ἕνα χωλὸν σου πόδα ὡς ἰστίον συντριβὲν ἀλιευτικοῦ
ἀκατίου, πίπτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς Βαλεντίνος εἰς τὸν
Φαῦστον; Τίνα ἀκουστικὰ τύμπανα τυραννοῦν αἱ φρι-
κώδεις ὠρυγαί σου, ὅταν ὡς μακινόμενος Ρινάτος ἐν τῷ
Χορῷ τῶν προσωποδιδούρων προσεπάθῃς νὰ πείσῃς διὰ
τῶν ἀνηλεῶν κραυγῶν σου τὸ ἀκροατήριον ὅτι ἡ ἐπιφά-
νεια τοῦ μετώπου σου δὲν ὑπέστη οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν,
ἐνῶ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀμέλια σου ἐγένετο ἐνοχος ἀπι-
στίας... ἐξ ἀμελείας; Καὶ σὺ, μελάγχρους παιδίσκη, εὐ-
χαρὶς Βεατρίκη Σαβόλθη; ἐρμαφρόδιτε Σίμπελ καὶ Ρο-
ζίνα ποῦ ἐπιδεικνύεις ἄρα τοὺς εὐκνήμιδας πόδας; Σὲ
συγχωροῦν καὶ ἐκεῖνοι ὡς ἡμεῖς ἐνίοτε διὰ τὴν ἀκούσιον
στρέβλωσιν τοῦ ἀθώου τῆς μουσικῆς τόνου, χειροκροτοῦν
ἐνίοτε τοὺς λαρυγγώδεις χρησμούς σου, ὦ σοκολατόχρους
Οὐλρίκx; Καὶ σὺ, Πασέττη, λιγύτατε, ὀξύθυγγε, τί κά-
μνεις ἄραγε; κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας μᾶς ὑπενθυμίζει
τὸ συμπληθητικὸν ὄνομά σου ἡ ἀδελφὴ σου πασσέττα, ἥς
τὸ μέλος συνοδεύει εἰς τὰς λέσχας καὶ τὰ κυβεῖα γλυκύ-
τατος μεταλλικὸς ἤχος· ἡ γλυκυτάτη φωνὴ σου ἡχεῖ ἑ-
ναυλος εἰσέτι εἰς τὰ ὠτά μας ὦ πολυώνυμε ἐραστὰ, καὶ
νομίζομεν ὅτι ἀκούομεν εἰσέτι τὸ μινύρισμα τοῦ πρὸς τὴν
Μαργαρίταν ἐρωτικοῦ σου ἄσματος, καὶ τὸν γόον τοῦ ἀ-
πέλπιδος ἐραστοῦ τῆς Λουκίας καὶ τὴν ἀφελῇ ἐξιστό-
ρησιν τοῦ ὕψιου φίλτρου τοῦ Γεννάρου ἐν τῇ Λουκρητία·
σφίγγεις εἰσέτι πυρετωδῶς τὴν αἰθερίαν Μαργαρίταν εἰς
τὰς ἀγκάλας σου, ὡς ἔπραττες ἐδῶ εἰς πείσμα τῶν δισχι-
λίων θεατῶν, οἵτινες ἐπόθουν πάντες νὰ ἦνε εἰς τὴν θέσιν

τῶν λίαν ἐνδιαφερόμενα μέρη τοῦ σώματος τῶν παρατυ-
χόντων ἐκεῖ που Δαμαλάδων ἢ τῶν ζῶων καὶ τῶν φυ-
τῶν ἢ ἀλλήλων. Τὰ ζῶα διὰ τὸν αὐτὸν λόγον θὰ φρον-
τίζωσι νὰ ἔχωσι καθ' ἐκάστην ὡς πρόγευμα ἀνθρώπους ἢ
συναδέλφους τῶν ἢ φυτὰ μόνον τὰ δυστυχῆ φυτὰ θὰ τρώ-
γονται ἄνευ ἀντιστάσεως.

Ἐντεῦθεν ὁ συναγωνισμὸς τίς πρῶτος νὰ ἔχῃ τὴν φι-
λοτιμίαν νὰ φιλοξενήσῃ τὸν ἄλλον εἰς τὸν στόμαχόν του,
καὶ τίς πρῶτος νὰ μὴ φιλοξενηθῇ.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι τὸ δεύτερον ἐκδηλούμενον
ἐνστικτον μετὰ τὴν πείναν, δηλαδή τὸ τῆς ἀμύνης ἢ
τὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως.

Τὰ δύο ἤδη ῥηθέντα ἐνστικτα, παρέχουσιν εὐρὺ τὸ
στάδιον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας, διότι τὸ ζῶον
ἢ ὁ ἄνθρωπος θέτει τότε εἰς ἐνέργειαν βαθμηδὸν σὺν τῷ
χρόνῳ ὅλα τὰ γενόμενα ὅλον ἐν διανοητικὰ κεφάλαια, ὡς
ἐκ τῆς στατιστικῆς ιδιότητος, ἣν ἔχουσι τὰ ἀνατομικὰ
στοιχεῖα τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἐν τῇ βιολογίᾳ στατικῇ ιδιότης τῶν στοιχείων ὀνο-
μάζεται ἐκείνη, καθ' ἣν ταῦτα εἰς ὀργανισμόν τινα ζῶντα
εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν λειτουργίαν των ὑπὸ τοι-
αύτην ἢ τοιαύτην μορφήν ἀναλόγως τοῦ εἶδους τῶν στοι-
χείων· οὕτω κύτταρά τινα τοῦ ἐγκεφάλου ἔχουσι τὴν ἰδι-
ότητα νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν λειτουργίαν των ὑπὸ μορφήν

ιδέας, ὅπως τὸ μυϊκὸν κύτταρον ὑπὸ μορφήν συστολῆς
κ.τ.λ. Ὁ σιδήρος πρὶν ἢ μαγνητισθῇ, ἢ ὕελος πρὶν ἢ λε-
κτρισθῇ, εὐρίσκονται ἐν καταστάσει στατικῇ ὡς πρὸς τὸν
μαγνητισμὸν καὶ ἡλεκτρισμὸν αὐτῶν.

Τὰ ἀνατομικὰ λοιπὸν στοιχεῖα τοῦ ὅρου ἐγκεφάλου
τῶν ζῶων, ἢ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, ἐν καταστά-
σει στατικῇ εὐρίσκόμενα, θὰ διαρρυθμίσωσι τὸ εἶδος τοῦ
βίου τοῦ ὀργανισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναλόγως τῶν δεχο-
μένων ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων. Ἡ πείρα θὰ διδάξῃ εἰς
τὸ ζῶον ποῖαι περιστάσεις εἶνε εὐνοϊκαὶ ἢ ἐπικίνδυναι
κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἐνὸς ἐκ τῶν ἐνστικτῶν, καὶ ἐπομέ-
νως ποῖα μέσα πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς ἀποφυγὴν
τοῦ κινδύνου εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ποθομένου. Ἐντεῦθεν
βλέπομεν τὴν ἀπειρον ποικιλίαν τοῦ βίου τῶν ζῶων πη-
γάσασαν ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν διαφορωτάτων περιστά-
σεων τοῦ μέσου, ἐν ᾧ εὐρέθησαν.

Ταῦτα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τῶν
ζῶων, τὸν ἄνθρωπον. Ἐξετάσαντες μέχρι τοῦδε τὰ δύο
ἐνστικτα, τὸ τῆς πείνης καὶ τὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως,
παρτηροῦμεν ὅτι τὰ ἐνστικτα ταῦτα δὲν εἶνε δυνατόν
νὰ φέρωσιν οὐδεμίαν διαφορὰν ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν ἢ
τὸ ἦθος μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς· διότι ἀμ-
φότεροι ἀναπτύσσουσι τὰς αὐτὰς δυνάμεις ἐν ταῖς αὐταῖς
περιστάσεσι διὰ τὴν ὑπαρξίν των.

σου; ρίπτεις καθ' ἐκάστην ἐσπέραν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλευθεριότητος τὸ βαλάντιον εἰς τὴν πτωχὴν Τραβιάταν. Καὶ σὺ, Μπροῦσκε, νέηλυ τενοῖρε, ἀκκτέργκατε Κάρολε τῆς Αἰνδάς, ὅστις ἦσο καθὼς ποτήριον μπρούσκου ὑποξύνου ἐν τῷ μέσῳ φιαλῶν Ρηνεῖου οἴνου ἢ Καμπανίτου; Καὶ σὺ, τενοῖρε, κορυδαλὸς τοῦ θιάσου, καὶ σὺ Ζάντη βαθύφωνα, τρομακτικὸς Μεφιστοφελῆ, ἄγριε συνομῶτα, ἀνῆλιξ δούξ τῆς Φερράρας, δάκνεις εἰσέτι τὸ ξίφος, δάκνεις καὶ τὴν μουσικὴν ἐμμανῶς ἐνίοτε; Καὶ τέλος πάντων, ὦ λυμφατικὴ νεαπολίτις Καττάνεο, ὦ ἀεικίνητε καὶ ὠτόκε Τραβιάτα ποῦ κακαβίζεις τώρα; Πρέπει νὰ ἔγινες εἰδικὴ πλέον ἔκτοτε διὰ τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταχυβάσιαν καὶ θὰ διατρέχης βεβαίως ἑκατὸν τοῦλάχιστον χιλιόμετρα τὴν ὥραν περισσότερον πολὺ ἀφ' οὗτου ὁ σιδηρόδρομος ὁ μονογενὴς καὶ χαϊδευμένος ἡμῶν, ὅστις διατρέχει τὸ ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ διάστημα εἰς μίαν δραχμὴν καὶ 50 λεπτὰ τῆς ὥρας. Εἴσκι ἀκόμη νόστιμος Ὁσκάρ ὡς καρ... πὸς ἀπηγορευμένους; εὔρες ἀκόμη τὴν ἰσορροπίαν τῆς καρέκλας;

Καὶ ἰδοὺ, παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω σέ, ὦ προσφιλεῖς βασίλισσα τοῦ Ἀπόλλωνος, θεοσεκελε Κιαραμόντη, ἡγεμονίς τῶν καρδιῶν, μετὰ τὴν κυπρίσσαν τοῦ ἀναστήματός σου, μετὰ τοὺς σκαπείρους τῶν ὀφθαλμῶν σου, μετὰ τὴν Καρυάτειον κατατομήν τῆς μορφῆς σου. Καὶ ὅμως καὶ ἂν μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ διαρρήξω τὴν ἀσύγνωστον αὐτὴν ἀμέλειαν, πάλιν δὲν θὰ τὸ ἐπραττον, διότι ἡ Ποικίλη Στοὰ μᾶς παρουσίασε τὴν εἰκόνα σου, ἥτις ἐμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ εἰκὼν ἰδική μου, ὡς ἐμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ εἰκὼν τοῦ Κατσικαπῆ. Σὺ κἂν γινώσκωμεν ποῦ εὐρίσκεσαι γοητεύεις τοὺς μεταπράτας τῆς Σύρου, καλλικέλαδος σειρὴν τοῦ Βορρᾶ, καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ψάλλῃς ἀπὸ τῆς σκηνῆς συναλλαγματικὴν τινα ἐν ὅφει ἢ ναυλοσυμφωνητικὸν τονισθὲν ἐπίτηδες διὰ τὸ θέατρον τῆς Σύρου. Γι-

νώσκεις νὰ μοὶ εἴπῃς πόσον τιμᾶται τὸ πετρέλαιον, ὦ παμφιλτάτη Κιαραμόντη; Θέλω νὰ καύσω τὴν εἰκόνα τῆς Ποικίλης Στοᾶς, διὰ νὰ ἐκδικήσω τὴν ὑβρισθεῖσαν καλλονὴν σου.

Προβαίνω ἀπὸ τῆς δεινροστοιχίας τῆς Ἀμαλίας καὶ φέρω πλάνης τὰ βήματά μου μέχρι τοῦ ὀροπεδίου τοῦ Τσόχα. Πέραν μειδιά ἢ γλυκὴ θάλασσα, καὶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου δύνων ἐν τῷ μέσῳ θολῶν νεφυδρίων ἐξεγείρει εἰς τὸ πνεῦμά μου τὴν γαστρονομικὴν ἰδέαν νὰ παραβάλω αὐτὸν πρὸς κρόκκον ὡοῦ τηγανιστοῦ, ἐντὸς ἀνωμάλου πολυγώνου ἐκ λευκώματος. Κατέναντί μου αἱ στήλαι, ὄρθιοι καὶ εὐθυτενεῖς ὡς Κουμουνδούροι καὶ καμπόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος τύσων... δικαστικῶν βουλευμάτων. Ὅπισθεν ἡ ἔκθεσις τοῦ Ζάππα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐκτίθεται εἰς τὸ μέλλον οἱ ὑποψήφιοι βουλευταὶ, τὸ κύριον προϊόν τῆς χώρας. Πέραν φαίνεται χαίνουσα ἡ ἐστρατεία τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς Θώραξ γιγαντιαίου σκελετοῦ. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀπέπτη πρὸ πολλοῦ, ὁμοῦ μετὰ τὸ τελευταῖον ἄσμα τοῦ Μανρίκου, καθ' ἣν ἡμέραν ἀπέθανεν ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐν τῇ ἀκρῇ τοῦ Τροβατόρε του. Καὶ ὁ Ἰλισσὸς κυλῖει ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ λασπώδη ρεύματά του ὁμοῦ μετὰ τοὺς χοίρους, μετὰ τὰς ὀρνίθας καὶ μετὰ τὰ κάρρα, ἅτινα παρέσυρεν ἐκχειρίσας, καὶ τόσα ὄνειρα φαιδρὰ καὶ τόσας γλυκεῖας ἀνκμνήσεις. Ὡ Ἀπόλλων σὲ ἡγαπήσαμεν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ καλλιτέχνης Δρόσης ἀνύψωσε προχθὲς τὸ ἀγαλμά σου, τὸ ἀγαλμα τοῦ θεάτρου Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς μιᾶς στήλης πρὸ τῆς Σινάικας ἀκαδημίας.

Ἀπέναντι τοῦ Ἀπόλλωνος ἴστανται παρατεταγμέναι ἐν σειρᾷ τρία ἕτερα θεάτρα. Τὸ Ἀντρον τῶν Νυμφῶν πρῶτον. Ὡ! νὰ τὸ Ἀντρον τῶν Νυμφῶν!... δὲν σοὶ ὑπενθυμίζει στίχους καὶ ποιήσιν;

— Μοὶ ὑπενθυμίζει τὰς ἰαχὰς τῶν Καννιβάλων, τὰς

* *

Ἐρχεται ὅμως ἤδη ἡ σειρὰ τρίτου τινὸς ἐνστίκτου μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης μεγαλοπρεπείας, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ποταμοὶ αἵματος θὰ ρέωσι, θὰ ἀντηγῇ ἡ φύσις ἐκ τοῦ πατάγου του, ἡ δὲ ζωὴ θὰ δικαιωθῇ. Τὸ ἐνστίκτον τοῦτο εἶναι ὁ **Ἔρως**.

Ἀμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἐνστίκτου τούτου ὅλα τὰ εἶδη τῶν ζώων χωρίζονται πλέον· ἕκαστος ἄρρην ἐνὸς εἶδους ἐπιθυμεῖ τὸ ὡραῖον ἡμῖν τοῦ εἶδους του· οὐδέποτε δὲ βεβαίως ὁ λύκος θὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον του ἀνθρώπου, ὅσον ὡραία καὶ ἂν εἴνε, σύμφωνος πρὸς τοῦτο μετὰ μίαν ἐκ τῶν 10 ἐντολῶν· οὔτε ἡ γυνὴ τὸν πλησίον της λύκον ἢ ὄνον, ὅσον ὡραῖοι καὶ ἂν εἴνε.

Στῶμεν ὅμως πρὸς στιγμὴν πρὸ τοῦ Ἔρωτος, ὅστις εἶνε εἰς ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων παραγόντων τῆς εἰδικῆς μορφώσεως τοῦ ἥτους ἑκατέρου τῶν γενῶν κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ὄντων, καὶ ὅστις θὰ ὀρίσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν του ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ ἐξετάσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ιδιότητας ταύτας τοῦ ζωικοῦ ὁργανισμοῦ, ἃς ἀπεκατέστημεν ἐνστίκτα· διότι οὕτως εὐκολώτερον γίνεται νοητὴ ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τῆς καθόλου μορφώσεως σωματικῆς τε καὶ ἡθικῆς ἑκάστου γένους.

Οἱ ψευδοφιλόσοφοι καὶ οἱ θεολόγοι ἐνκασμενίζονται νὰ

θεωρῶσι τὰ ἐνστίκτα ὡς ἀποκλειστικὴν ιδιότητα τῶν ζώων, νὰ ἀρνῶνται δὲ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, λέγοντες ὅτι ὁ ἀνθρώπος μόνον ὑπὸ τοῦ Λόγου κυβερνεῖται, τὸν ὅποτον ὁ Θεὸς ἡμῶν ἔδωκεν εἰς αὐτόν, καὶ τοῦναντίον ὅτι πᾶσα πρᾶξις ζωῶν τινὸς ἐκ τοῦ ἐνστίκτου προέρχεται.

Τὸ ἄμα τῇ γεννήσει θηλάζον κυνάριον ἐξ ἐνστίκτου θηλάζει, κατ' αὐτούς· τὸ δὲ ἄμα τῇ γεννήσει βρέφος διὰ τοῦ Λόγου· μετὰ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐπειδὴ τὸ βρέφος δὲν δύναται ἔτι νὰ ὁμιλήσῃ, διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὸν λόγον, δι' ὃν θηλάζει, πρὸς δὲ καὶ τὰς ἐντυπώσεις του περὶ τῆς ποιότητος τοῦ γάλακτος καὶ τοῦ σχήματος τῶν μαστῶν τῆς Ἀνδρίας τροφῆς του.

Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἔχουν τόσην ἰδέαν περὶ τοῦ Ἐνστίκτου, ὅσην ἰδέαν δύναται νὰ ἔχῃ λαγῶς περὶ τῆς μαγειρικῆς, ἀφορώσης ἰδίως ἐαυτόν, ὡς καὶ περὶ τοῦ τρόπου κατ' ὃν μᾶλλον εὐπρόσωπος δύναται νὰ παρουσιασθῇ εἰς τράπεζαν μοναχῶν.

Αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας ἄλλοτε ἡ ἀφηρημένη φιλοσοφία, ἡ κρυμμένη τῶν λέξεων ψυχολογία μετεχειρίζετο πρὸς παράστασιν τῶν διαφόρων ψυχολογικῶν φαινομένων, σήμερον δὲν εἶνε κενὰ λέξεις ἐν κενῷ ἐγκεφάλῳ ὅπως τότε, ἀλλὰ ὄροι ἐκ συνθήκης παριστῶντες ἐννοίας συγκεκριμέναις, ἀναφερομένας εἰς φαινόμενα φυσιολογικὰ γνωστά, ὧν ὁ

ὠρυγὰς καὶ τοὺς βρυχηθμοὺς τῶν ἀγρίων ζώων, ἐξ ὧν ἀπετελεῖτο τὸ ἀκροατήριόν του, καὶ τὸν τρομακτικὸν πᾶταγον τῶν ράβδων ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, ὅστις μᾶς ἀνεκάλει εἰς τὴν χυδαίαν πραγματικότητα τῆς γῆς, ὁσάκις τὸ πνεῦμα ἡμῶν ἐμετεωρίζετο μεταρσιούμενον μέχρις οὐρανοῦ διὰ τοῦ θεσπεσίου μέλους τῆς παράφρονος Λουκίας. Μοὶ ὑπενθυμίζει τὰς ἀνάρθρους κραυγὰς τοῦ Παλιάτσου καὶ τὸ φοβερὸν ξύλον, τὸ ὁποῖον ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὡς ἂν παρίσταντο καθ' ἐκάστην ἐσπέραν αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαί. Μοὶ ὑπενθυμίζει προσέτι τὸ ἀσθματικὸν ἄσμα τῶν ἰταλίδων καὶ τὰς ἐρρυθμοὺς ὡς τοῦ ἐκκρεμοῦς καὶ αὐτοματικὰς κινήσεις τῶν χειρῶν τῶν γερμανίδων, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν ὀρχήστραν.

— Καὶ αἱ Μοῦσαι ;

— "Α, αἱ Μοῦσαι, ὦχραί, ἀσθενικαὶ αἱ δυστυχεῖς, καὶ ἀτυχεῖς ὡς αἱ πραγματικαὶ Πιερίδες κατὰ τὴν χρυσήν ταύτην ἐποχὴν τῶν Ἡμερολογίων. Αἱ Μοῦσαι ὑπῆρξαν θεάτρον διεθνές· πᾶσαι αἱ γλώσσαι τῶν ἐθνῶν ἐκήρυξαν ἀπὸ τῶν προσκηνίων τὸν ἴσον λόγον τῆς μουσικῆς. Ἐφιλοξένησαν πρῶτον τοὺς Βενι Ζούγ-Ζούγ. Ἐνθυμεῖσθε ; Ἐνθυμεῖσθε καὶ τοὺς μικροὺς ἐκεῖνους μάγους. Αἱ, λοιπὸν δὲν εἶνε ἀπίθανον ὅτι εἶδετε μέλλοντά τινα Γλάδστωνα, ἢ Φόρστερ, ἢ Γκῶσεν ἐκτελοῦντα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα καὶ δύνασθε νὰ ἐλπίζετε ἀπὸ τοῦδε ἐπὶ τὸν φιλελληνισμόν του, διότι οἱ παῖδες ἐκεῖνοι, ὡς ἐγνώσθη κατόπιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἦσαν ἀγγλόπαιδες. Εἶδομεν ἐν ταῖς Μούσαις καὶ Τυρολίδας καὶ Γαλλίδας, καὶ Ἰταλίδας, καὶ τὸν Ἀμερικανὸν Οὐνθαμ, ὅστις ἀνευ χειρῶν κατόρθωνε νὰ κινή τὰς χεῖρας ἡμῶν ὅλων διὰ νὰ τὸν χειροκροτῶμεν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐπρεπε νὰ κρατήσωμεν διὰ τῆς βίας εἰς Ἑλλάδα διὰ νὰ ἐγκληματισθῇ καὶ ἐδῶ ἡ τόσον ὠφέλιμος γενεὰ τῶν ἀχείρων, τώρα ὅτε ἡ χρῆσις τῶν χειρῶν (ἔστω καὶ τῶν χηρῶν) κατήντησε τόσον

ἐπικίνδυνος. Εἶδομεν κατόπιν τὰς νεαπολίτιδας χορευτρίας μὲ τοὺς ἐκλεύκους καὶ διαφανεῖς πέπλους, οἵτινες ἔκκρινον νὰ ἐρυθριάσωσιν ἐξ αἰσχύνης αἱ ἐρυθραὶ ἀμπεχόναί τῶν κλητῆρων τῆς ἀστυνομίας, ἀγρύπνων φυλάκων τῆς ἠθικῆς. Ἐνθυμεῖσθε τὸ ψήφισμα τῶν ἐσωβράκων ; . . . Καὶ τὸν θίασον *Δαρβῖνον* ἐνθυμεῖσθε ; Πόσα σοφὰ τετράποδα, πόσον σοφώτερα τῶν διπόδων, αἵτινα κατὰ περιόδους πολιορκοῦσι τὰς ἐδρας τοῦ Πανεπιστημίου ;

"Επειτα ἔρχεται ὁ *Παρθενῶν*, τὸ καταφύγιον τῶν ἀνατολικῶν ἁσμάτων, τοῦ Πανανοῦ καὶ τῶν ψαλτριῶν, αἵτινες συνήθως εἶνε γνωστὰ ὑπὸ τὸ βαπτιστήριον ὀνομα καὶ καλοῦνται ἀπλῶς ἡ Λουκία, ἡ Ἐλένη, ἡ Αἰδέ...

— "Α ἰδέ-α ποῦ σοῦ κατέβηκε νὰ μᾶς ὁμιλήσῃς διὰ τὸν *Παρθενῶνα* ! Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ὁ κ. Δαμασκηνός, ὅστις ἐπὶ τέλους θὰ τὰ κάμῃ ὅλα θάλασσα, καὶ τὸν *Παρθενῶνα* καὶ θὰ μεταφέρῃ ἐντὸς αὐτοῦ τὰ Λουτρά του ; Καὶ θὰ ἰδῇς ὅπου θὰ ἔχωμεν ἐφέτος ἐντὸς τοῦ *Παρθενῶνος* τοὺς Τρίτωνα, τὰς Νύμφας . . .

— Τὰς νύμφας ; αἱ τότε βέβαια τὰ λουτρά του θὰ ἔχουν πολλοὺς γαμβροὺς. Λοιπὸν διὰ τί ἄλλο νὰ σὰς εἴπω ; Νὰ σὰς ὁμιλήσω διὰ τὸ Φάληρον, διὰ τὸν θίασον τὸν ὁποῖον μᾶς μετεκόμισεν ὁ κ. Κατσιμπαλῆς μὲ τὰ λεωφορεῖά του ἐκ τῆς Γαλλίας, διὰ τὴν Δελέστ, διὰ τὴν *Μασκότ*.

— Τί Μασκοτίζεις ; . .

— Ἐσεῖς μὲ σκοτίζετε ! Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ σὰς ὁμιλήσω δι' αὐτὰ τὰ πράγματα· ἄς ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω.

Καὶ ἀνερχόμεθα πάλιν ἐπὶ τοῦ μικροῦ γηλόφου τῶν Ὀλυμπίων, ἅπερ ὁ κ. Τσόχας διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων προχωμάτων μετέβαλεν εἰς ἀληθῆ Πλεύναν. Τὸ θεάτρον τῶν Ὀλυμπίων μὲ τὰ χρυσὰ του γράμματα, μὲ τὰ δύο ἀγαλμάτια ἐπὶ τοῦ ἀετώματός του, μὲ τὸν λευκὸν του πε-

μηχανισμὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε γνωστός.

Οὕτω λέγοντες νῦν, "Ἐνστικτον, ἐννοοῦμεν τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον γεννᾶται εἰς ὠρισμέναις χώραις τοῦ ἐγκεφάλου συνεπειὰ ἐντυπώσεων ὀφειλομένων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διέγερσιν ὀργάνων τινῶν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται ἀναγκαιῶς διὰ πράξεως, σκοπὸν ἐχούσης τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ αἰσθήματος τούτου διὰ τῆς χρήσεως τοῦ καταλλήλου ὀργάνου, χωρὶς τὸ ἄτομον νὰ ἔχῃ συγχρόνως γνῶσιν τοῦ ἐπιφερομένου ἀποτελέσματος.

Οὕτω π. χ. ἡ ἱκανοποίησις τῆς πείνης καὶ τῆς γεννητησίου ὁρμῆς ἐπιφέρει συγχρόνως τὴν διατήρησιν τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν διαίωσιν τοῦ εἶδους.

Ἐπιστημονικῶς εἰπεῖν οὐδεὶς τρώγει διὰ νὰ ζήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ κορέσῃ τὴν πείνάν του· ἡ ζωὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κορέσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς πείνης, καὶ οὕτω καθεξῆς. Συγκινεῖσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν εἶναι τὸ ἐνστικτον ἐν στενοτέρᾳ σημασίᾳ.

Ἡ διέγερσις ἡ ἀναγκαιῶς συμβαίνουσα κατὰ τὴν διηνεκῇ θρέψιν τῶν ἐντελῶς ἀναπτυχθέντων καὶ ἤδη λειτουργούντων διαφόρων ὀργάνων, μεταβαίνουσα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, γεννᾷ ἀναλόγως τῶν ἐρεθισθέντων ὀργάνων ἀνάλογα αἰσθήματα ἢ ἐνστικτα, τὰ ὁποῖα ἀκριβῶς συντείνουν εἰς τὴν κατάλληλον χρῆσιν τῶν ὀργάνων τούτων. Οὕτω εἰς τὰ νεογνὰ ὁ πεπτικὸς σωλὴν εἶναι ἐντε-

λῶς ἀνεπτυγμένος, καὶ βλέπομεν μετὰ πόσης προθυμίας εἰσάγουσι τὴν τροφὴν εἰς τὸν στόμαχον ἐξ ἐνστίκτου, ἐνῶ ἄγουσι τὴν μεγαλειτέραν ἡσυχίαν ὅσον ἀφορᾷ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, διότι ταῦτα εἶναι εἰς στοιχειώδη ἐτι κατὰστασιν.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ ἀληθὴς μηχανισμὸς τοῦ ἐνστίκτου.

"Οτι δὲ ἀφετηρία τῶν ἐνστίκτων εἶναι τὰ περιφερικὰ ὄργανα, ἀπόδειξις εἶναι ὅτι πασχόντων τούτων, μεταβάλλονται ἢ καὶ ἐκλείπουσιν ἀμέσως τὰ ἐνστικτα· πρὸς δὲ τούτοις ἡ πάθησις τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν ὀργάνων ἐπιφέρει ὅχι μόνον εἰς τὰ ἐνστικτα ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν ψυχικὴν σφαῖραν μεταβολάς· τὸ δὲ περίεργον εἶναι ὅτι ὠρισμένα ὄργανα, ὠρισμένας ψυχικὰς ἀλλοιώσεις ἐπιφέρουσιν.

Ἐκαστος γνωρίζει ὅτι παθήσεις τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ τοῦ ἥπατος, ἢ τοῦ σπληνός, μεταβάλλουσι τὸ ἦθος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὸ ὑποχονδριακόν· παθήσεις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων προξενοῦσι τὴν μελαγχολίαν ἢ τὸν ὑστερισμὸν παρὰ ταῖς γυναιξί· γνωστὸς ἐπίσης εἶναι ὁ ἀσθενὴς καὶ θῆλυς χαρακτήρ ὡς καὶ ἡ λεπτὴ φωνὴ τοῦ εὐνούχου κ. τ. λ.

"Οτι δὲ ἐπίσης τὰ ἐνστικτα εἶναι ἐντετατισμένα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἔχομεν περὶ τούτου ὑπὲρ ἡμῶν τὸ πεί-

ρίβολον πλέει ἐντὸς τοῦ γαλακτώδους φωτός, ὅπερ ἐξαπο-
στέλλει αὐτῷ τὸ λυκόφως. Ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου κεῖνται ἔ-
ρημοι κατὰ ἴσα ἀπ' ἀλλήλων δικστήματα πλανητικὰ
τινα συστήματα ἐδρῶν καὶ τραπεζῶν. Εἰς τὸ μέσον λι-
μνάζει τὸ ὕδωρ τῆς δεξαμενῆς καὶ σιγᾷ ὁ ἀκοίμητος θο-
ρυβώδης πίδαξ· ὑπὸ τὴν ἐρήμην στοάν τοῦ ἐστικτορίου
φαίνονται μόνον αἱ τρεῖς ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐζωγραφημέναι
ὥραι, αἵτινες νομίζεις ὅτι θ' ἀνοιχθῶσιν αἰφνης ὅπως δια-
χετεύσωσιν εἰς τὸ ὄρφνισθὲν ἐντευκτήριον τοὺς πολυ-
πληθεῖς θαυμάσιους, καὶ τὸ φάσμα τοῦ Κάζενέβ μετὰ τὸν
ἐστριμμένον αὐτοῦ μύστικον προκύπτει μέσον δύο κεχω-
ματισμένων λωρίδων σχισθείσης ἀγγελίης φαίνεται ἐφο-
ρεῦον τὴν ἐρήμωσιν ταύτην καὶ τὴν μεταβολήν. Ποῦ οἱ
φαιδροὶ ὄμιλοι οἱ πληροῦντες τὸν χαρίεντα τόπον; ποῦ
τὰ φῶτα, ποῦ ὁ θόρυβος, ποῦ αἱ παρελάσεις, ποῦ τὸ
συρτὸν βᾶδισμα τῶν ὑπηρετῶν; Ἀντὶ ὅλων τούτων δύο
τρεῖς γέροντες καπνίζουν ἡρέμα χαρτοπαίζοντες ἐντὸς
τοῦ πολυγώνου καφερείου καὶ εἰς κύων πρὸ ἐμοῦ ἔρχεται
νὰ παραβῇ ἀναφανδὸν τὰς ἀστυνομικὰς διαταγὰς καὶ τὰ
ὕγινα παραγγέλματα τοῦ ἱατροσυνηδρίου.

Ἐρχεται ὁ ὑπηρετῆς ὑπνηλός, βαδίζων μετὰ κόπου.

— Τί νὰ πάρω; Ἐχεις Ὁθέλλον;

— Καὶ ποῖον θέλεις;

— Τοὺς Πειρα...τάς;

— Τί τοὺς πῆρες;...

— Δὲν ἔχεις Ἀμλέτον, Φυγάδας, Δέσποιναν τῆς Λυθ-
νος, Μεσσαλίναν;

— Ἐχω πάστα φυστίκι, κατὰφι, γαλατομπούρεκα...

— Εἶσαι ἀνόητος, φίλε μου· ἐγὼ θέλω Ταβουλάρην
Νιόνιον, θέλω Ταβουλάρην Σπύρον, θέλω Νικηφόρον, θέ-
λω Λεκατσᾶν....

Ὁ ὑπηρετῆς ἀπέρχεται σταυροκοπούμενος.

— Κύριε Τσόχα, ... αἱ κύριε Τσόχα! ἀκουσὸν με. Εἶ-
μαι τίμιος ἄνθρωπος, ἀν καὶ δὲν ἔρχομαι εἰς τοὺς Ἰά-

πωνάς σου, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ σεῖς πολὺ δὲν ἰα-
πονεῖτε. Δὲν με τέρπει ἡ Εὐτέρπη ἡ κειμένη ἐντὸς τοῦ βυθοῦ τοῦ
Βιθυνεῖου λαβυρίνθου. Δὲν με θέλγει ὁ συρφετός, τὸν ὁ-
ποῖον μᾶς ἐκουβάλησεν ἐφέτος ὁ ἐργολάβος, τὸν ὁποῖον
ἐφόρτωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἡ τρισυπόστατος Ἐπι-
τροπὴ, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐφιλοδώρησε τὸ ὑπουργεῖον τῶν
Ἑσωτερικῶν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐχάρισε ὁ Κουμουνδοῦρος,
τὸν ὁποῖον μᾶς ἔδωκεν ἡ καλὴ μας τύχη. Θέλω θέρος,
ὄνειροπολῶ θέρος, ἔστω καὶ με χλωριούχον τίτανον καὶ
με δελτία θνησιμότητος. Θέσε με ἐκεῖ ὑπὸ τὴν στοάν
σου καὶ πότισέ με με ναρκωτικὸν ἰσχυρὸν διὰ νὰ κοιμη-
θῶ ἐπὶ ἐξάμηνον ὕπνον Βαρούχειον, Ἐπιμενίδειον. Καὶ
ὅταν ἐξυπνήσω μίαν ἐσπέραν χλιαράν, καὶ ἴδω αἶθριον
καὶ διάστερον τὸ γλαυκὸν στερέωμα τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ
καὶ αἰσθανθῶ τὴν δροσερὰν αὔραν προσφύουσιν ἡδονι-
κῶς τὸ μέτωπόν μου, καὶ ἴδω μακρὰν σελαγίζοντα τὰ
φῶτα τῶν θεάτρων, καὶ ἴδω παρὰ τὰς τραπέζας σου
καθεζόμενον κομψὸν καὶ θορυβώδες πλῆθος, καὶ ἀ-
κούσω ἔνδον τὴν φαιδρὰν ὀρχήστραν παικνίζουσιν,
σοὶ ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἀνοίξω τὸ στόμα μου; νὰ μὴ εἶπω
τίποτε, ἔστω καὶ ἂν μοὶ ἀναγγεῖλωσιν ὅτι πρωθυπουργὸς
τῆς Ἑλλάδος ἐγένετο ὁ κ. Πλατούτσας, ὅτι ὁ κ. Σιβι-
τανίδης ἐξελέχθη βουλευτῆς ἐν τῇ Πετραίᾳ Ἀρχαίᾳ διὰ
τὸ κοινοβούλιον τῆς Ἰαμαϊκῆς, ὅτι ὁ κ. Μπούμπουλης ἡ-
νοίξε ζαχαροπλαστεῖον, ὅτι ὁ κόμης Δὲ Κάστρος διωρί-
σθη ἐπόπτης τῆς Παιδείας, ὅτι τὸ Ἑθνικὸν Πνεῦμα ἐδη-
μοσίευσεν τὸ κατὰ τοῦ Βελέντσα βούλευμα, πράγματα τὰ
ὅποια δὲν ἔγιναν μέχρι τοῦδε, καὶ τὰ ὅποια ἐνδέχεται
νὰ γείνωσιν εἰς τὸ μέλλον. Σὺς ὑπόσχομαι νὰ ἐξυπνήσω
τότε γεμάτος χαρὰν, γεμάτος ἐλπίδα....

Μὲ τὴν ὁποίαν σὺς ἀφίνω, ἀξιοσέβαστοι κυρίαι καὶ κύ-
ριοι, καὶ ἐπευχόμενος ὑμῖν αἴσιον καὶ εὐδαίμον τὸ νέον
ἔτος, μένω πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σας πρόθυμος

Τελεχές.

ραμα, δι' οὗ ὁ φυσιολόγος δύναται νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἐν-
στικτὰ ἀφαιρῶν π. χ. ἐκ τῶν ζώων τῶν ἀνηκόντων εἰς
τὴν κατωτέραν ζωολογικὴν κλίμακα, τῆς ὀρνίθου φερ'·
εἰπεῖν ἡ τοῦ βατράχου, τὰ ἡμισφαίρια τοῦ ἐγκεφάλου,
καὶ ἀνάγων οὕτω αὐτὰ εἰς ὑπαρξίν ὅπως φυτικήν· ἡ ὀρ-
νίς π. χ. μένει εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀκίνητος ἐπὶ μῆνας
ὀλοκλήρους, ὡς δένδρον, οὐδὲν σημεῖον ζωῆς, οὐδεμίαν
αὐτόματον κίνησιν ἐκτελοῦσα πρὸς ζήτησιν τροφῆς ἢ ἐκ-
πλήρωσιν ἄλλου ἐνστικτοῦ, ἀλλὰ τρέφεται ὑπὸ τοῦ πει-
ραματιστοῦ ἐμβάλλοντος τὴν τροφήν εἰς τὸν στόμαχόν της.
Παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ὁμοίως κατὰστάσεις βλέπομεν, ὅταν τὸ
κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα βλαβῇ, ὡς π. χ. ἐπὶ περι-
πτώσεων τινων παρεφροσύνης, καὶ ὅς ὁ ἀσθενὴς ἀπόλ-
λυσεν τὸ αἶσθημα τῆς πείνης ἢ τῆς γεννητηρίου ὁρμῆς·
ἢ τοῦναντίον τὰ ἐνστικτὰ ταῦτα λαμβάνουσι μεγίστην
ἐνστάσιν.

Ἡ ἀλληλεγγύη λοιπὸν τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ὀργα-
νισμοῦ εἶνε κατὰδῆλος.

Ὁ φυσιολογικὸς οὗτος νόμος θὰ ἐπιτρέψῃ ἡμῖν νὰ ἐν-
νοήσωμεν κάλλιον τὸν λόγον, δι' ὃν ἐπῆλθεν ἡ τοσαύτη
διαφορὰ ὡς πρὸς τὸ ἥθος καὶ ἀκολουθῶς ὡς πρὸς τὴν
διάνοιαν μετὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, χωρὶς, ἐν-
νοεῖται, νὰ ἀποκλείσωμεν τοὺς ἄλλους λόγους διαφοροῦ

φύσεως, οἵτινες ἐπέτειναν ἀρκούντως τὴν διαφορὰν ταύ-
την.

Ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων μας.

Μετὰ τὰ ἐνστικτὰ τῆς Πείνης καὶ τῆς Ἀμύνης, ἐρθᾶ-
σμεν εἰς τὸ ἐνστικτὸν τοῦ ἔρωτος, τὸ ὁποῖον πρόκειται
τόσον βαθύς νὰ χωρίσῃ τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν γυναῖκα.
Κατὰ τὸν ἀνωτέρω φυσιολογικὸν νόμον, ὃν ἀνωτέρω ἐδεί-
ξαμεν, προκειμένου νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ἐρωτικὸν ἐνστι-
κτον, πρέπει ἀναγκασίως ὁ ἀνὴρ νὰ εἶνε ἐπιθετικὸς, ἡ δὲ
γυνὴ ἀμυντική· διότι εἴπομεν, ὅτι ἕκαστον ἄτομον ἔχει
γνώσιν τῆς κατὰ τὴν φύσιν χρήσεως τῶν ὀργάνων του· οὐ-
δεὶς δὲ εἰδὲ ποτε τὸ θῆλυ νὰ ἐπιτίθεται καὶ νὰ ὑπο-
βάλληται τῷ ἄρρενι· τοῦτο συμβαίνει καὶ ὅλην τὴν
ζωολογικὴν κλίμακα.

Ὡς δὲ γίνεται πάλιν πρὸς ἐκπλήρωσιν πικρὸς ἐνστί-
κτου, οὕτω καὶ διὰ τὸ τοῦ ἔρωτος τὸ αὐτὸ θὰ συμβῇ·
ὅς γινῇ πάλιν πρὸς κατοχὴν τῆς γυναικὸς.

A...

(Ἐπεται συνέχεια)